

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

29. januar 2009*

I sag C-19/08,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i medfør af artikel 68, stk. 1, EF og artikel 234 EF, indgivet af Kammarrätten i Stockholm, Migrationsöverdomstolen (Sverige), ved afgørelse af 17. januar 2008, indgået til Domstolen den 21. januar 2008, i sagen:

Migrationsverket

mod

Edgar Petrosian

Nelli Petrosian

Svetlana Petrosian

* Processprog: svensk.

David Petrosian

Maxime Petrosian

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts, og dommerne R. Silva de Lapuerta, E. Juhász, G. Arestis og J. Malenovský (refererende dommer),

generaladvokat: J. Kokott
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

— den tjekkiske regering ved M. Smolek, som befuldmægtiget

- den græske regering ved M. Michelogiannaki, som befuldmægtiget

- den ungarske regering ved R. Somssich, J. Fazekas og K. Borvölgyi, som befuldmægtigede

- den nederlandske regering ved C. Wissels, som befuldmægtiget

- den østrigske regering ved E. Riedl, som befuldmægtiget

- den polske regering ved M. Dowgielewicz, som befuldmægtiget

- den finske regering ved A. Guimaraes-Purokoski, som befuldmægtiget

- Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved M. Condou-Durande og J. Enegren, som befuldmægtigede

- den norske regering ved M. Emberland og S. Gudbrandsen, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 20, stk. 1, litra d), og artikel 20, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (EUT L 50, s. 1).

- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem Edgar og Nelli Petrosian samt deres tre børn (herefter samlet »familien Petrosian«), der alle er armenske statsborgere (undtagen Nelli Petrosian, der er ukrainsk statsborger), og Migrationsverket, der er ansvarlig for spørgsmål vedrørende indvandring, og som behandler familien Petrosians asylansøgninger, vedrørende Migrationsverkets afgørelse om overførsel af familien til en anden medlemsstat, hvori den havde fået afslag på dens første asylansøgning.

Retsforskrifter

Fællesskabsbestemmelser

3 Fjerde betragtning til forordning nr. 343/2003 bestemmer:

»En [...] [klar og brugbar metode til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning], bør baseres på kriterier, der er objektive og retfærdige for både medlemsstaterne og de pågældende personer. Den bør specielt gøre det muligt hurtigt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, for at sikre en effektiv adgang til procedurerne til fastsættelse af flygtningestatus og for ikke at bringe målet om en hurtig behandling af asylansøgninger i fare.«

4 15. betragtning til forordningen har følgende ordlyd:

»Denne forordning overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder anerkender. Den tilsiger især, at den asylret, der er sikret af chartrets artikel 18, respekteres fuldt ud.«

5 Artikel 1 i forordning nr. 343/2003 bestemmer:

»I denne forordning fastsættes kriterierne og procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne.«

6 Forordningens artikel 3, stk. 1, bestemmer:

»Medlemsstaterne behandler ansøgninger fra enhver tredjelandstatsborger, der indgiver en asylansøgning ved medlemsstaternes grænse eller på deres område. En asylansøgning behandles kun af den medlemsstat, som er ansvarlig efter kriterierne i kapitel III.«

7 Forordningens artikel 4 bestemmer:

»1. Proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter denne forordning, indledes, så snart en asylansøgning indgives for første gang i en medlemsstat.

[...]

5. Den medlemsstat, som asylansøgningen er indgivet til, skal på de i artikel 20 fastsatte betingelser, og med henblik på at afslutte proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, tilbagetage en ansøger, der befinder sig i en anden medlemsstat og dér har indgivet en ny asylansøgning efter at have trukket sin ansøgning tilbage under proceduren til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig.

[...]«

- 8 Artikel 16 i kapitel V i forordning nr. 343/2003, som omhandler overtagelse og tilbagetagelse af en asylansøger, har følgende ordlyd:

»1. Den medlemsstat, der efter denne forordning er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, er forpligtet til:

[...]

- e) på de betingelser, der er fastsat i artikel 20, at tilbagetage en tredjelandstatsborger, hvis ansøgning den har meddelt afslag på, og som opholder sig på en anden medlemsstats område uden at have fået tilladelse til det.

[...]«

- 9 Artikel 20 i forordning nr. 343/2003 bestemmer:

»1. Tilbagetagelse af en asylansøger i henhold til artikel 4, stk. 5, og artikel 16, stk. 1, litra c), d) og e), foregår efter følgende regler:

- a) Anmodningen om tilbagetagelse skal omfatte tilstrækkelige oplysninger til, at den anmodede medlemsstat kan kontrollere, at den er ansvarlig.

- b) Den medlemsstat, der anmodes om tilbagetagelse, foretager den nødvendige kontrol og giver svar på anmodningen så hurtigt som muligt og under ingen omstændigheder senere end en måned efter anmodningens fremsendelse. Når anmodningen bygger på oplysninger fra Eurodac-systemet, sættes tidsfristen til to uger.

- c) Hvis den medlemsstat, der anmodes om tilbagetagelse, ikke meddeler sin afgørelse inden den frist på en måned eller to uger, der er fastsat i litra b), anses den for at have accepteret tilbagetagelsen af asylansøgeren.

- d) En medlemsstat, der accepterer at tilbagetage en asylansøger, har pligt til at lade asylansøgeren indrejse på sit område igen. Overførslen sker i overensstemmelse med den anmodende medlemsstats nationale ret efter samråd mellem de berørte medlemsstater, så snart det er fysisk muligt og senest seks måneder efter, at anmodningen om tilbagetagelse til en anden medlemsstat er accepteret, eller efter, at der er truffet en afgørelse om klage eller indbringelse for en domstol, hvor dette har opsættende virkning.

- e) Den anmodende medlemsstat meddeler asylansøgeren afgørelsen om, at han tilbagetages af den ansvarlige medlemsstat. Afgørelsen begrundes. Den ledsages af oplysninger om fristerne for gennemførelsen af overførslen og omfatter om nødvendigt oplysninger om, hvor og hvornår ansøgeren skal møde op, hvis han selv tager til den ansvarlige medlemsstat. Afgørelsen kan påklages eller indbringes for en domstol. Dette har dog ikke opsættende virkning for gennemførelsen af overførslen, undtagen når domstolene eller de kompetente myndigheder træffer beslutning herom i det konkrete tilfælde, såfremt den nationale lovgivning åbner mulighed herfor.

Om nødvendigt udsteder den anmodende medlemsstat et laissez-passer til asylansøgeren, udfærdiget efter den model, der er vedtaget efter proceduren i artikel 27, stk. 2.

Den ansvarlige medlemsstat underretter den anmodende medlemsstat om, at asylansøgeren er vel ankommet, eller at han ikke har givet møde inden for den fastsatte frist, alt efter tilfældet.

2. Hvis overførslen ikke finder sted inden for fristen på seks måneder, ligger ansvaret hos den medlemsstat, hvor asylansøgningen blev indgivet. Denne tidsfrist kan forlænges til højst et år, hvis overførslen eller behandlingen af ansøgningen ikke kunne gennemføres på grund af fængsling af asylansøgeren, eller til højst 18 måneder, hvis asylansøgeren forsvinder.

[...]«

Nationale bestemmelser

- ¹⁰ Ifølge § 9 i kapitel 1 i udlændingeloven (utlänningslagen af 2005) finder lovens bestemmelser om anerkendelse som politisk flygtning og om udsendelse af asylansøgere tilsvarende anvendelse på de afgørelser om overførsel, der træffes i medfør af forordning nr. 343/2003.

- 11 §§ 4 og 7 i lovens kapitel 8 bestemmer, at alle afgørelser om anerkendelse af status som politisk flygtning og om udsendelse af asylansøgere træffes af Migrationsverket.
- 12 Ifølge § 3 i lovens kapitel 14 i kan Migrationsverkets afgørelse indbringes for Migrationsdomstolen (regional forvaltningsdomstol med kompetence i indvandrings-sager), hvis afgørelsen bl.a. går ud på afslag eller på udsendelse af asylansøgeren.
- 13 § 9, stk. 1 og 3, i lovens kapitel 16 bestemmer, at Migrationsdomstolens afgørelser kan appelleres til Migrationsöverdomstolen (forvaltningsdomstol i appelleddet med kompetence i indvandrings-sager), og at Migrationsöverdomstolens domme ikke kan appelleres.
- 14 I henhold til § 28 i lov om retsplejen i forvaltningssager (förvaltningsprocesslagen 1971:291) kan den ret, der behandler en sag, bestemme, at den påklagede afgørelse, såfremt den er umiddelbart eksigibel, indtil videre ikke skal have retskraft, og under alle omstændigheder ikke før der er truffet afgørelse om sagens realitet.

Twisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

- 15 Familien Petrosian ansøgte den 22. marts 2006 om asyl i Sverige, hvor den opholdt sig på dette tidspunkt.

- 16 I forbindelse med gennemgangen af ansøgningen fremgik det, at familien allerede havde søgt om asyl i bl.a. Frankrig. Migrationsverket anmodede derfor de franske myndigheder om at tilbagetage familien Petrosian i henhold til artikel 16, stk. 1, litra e), i forordning nr. 343/2003.
- 17 De franske myndigheder besvarede ikke Migrationsverkets anmodning inden for den i artikel 20, stk. 1, litra b), i forordning nr. 343/2003 foreskrevne frist. Migrationsverket meddelte derfor de franske myndigheder, at Den Franske Republik i medfør af forordningens artikel 20, stk. 1, litra c), ansås for at have givet samtykke til at tage familien Petrosian tilbage.
- 18 De franske myndigheder bekræftede senere over for Migrationsverket, at Den Franske Republik indvilligede i at tage familien tilbage. På den baggrund besluttede Migrationsverket den 1. august 2006, at familien skulle overføres til Frankrig i henhold til artikel 20, stk. 1, litra d), i forordning nr. 343/2003.
- 19 Familien Petrosian indbragte afgørelsen af 1. august 2006 om overførslen for Länsrätten i Skåne län, Migrationsdomstolen, og gjorde gældende, at familiens asylansøgning skulle behandles i Sverige.
- 20 Migrationsdomstolen besluttede den 23. august 2006 at udsætte familien Petrosians overførsel til Frankrig, indtil der var truffet endelig afgørelse i sagen, eller indtil Migrationsdomstolen traf anden afgørelse. Den 8. maj 2007 afgjorde Migrationsdomstolen sagen endeligt, idet den forkastede familien Petrosians søgsmål, og idet den som følge heraf besluttede at ophæve afgørelsen om udsættelse af familiens overførsel til Frankrig.

- 21 Familien Petrosian appellerede Migrationsdomstolens dom til Kammarrätten i Stockholm, Migrationsöverdomstolen, idet den gjorde gældende, at afgørelsen om overførsel til Frankrig skulle ophæves, subsidiært, at sagen skulle hjemvises til Migrationsdomstolen, idet denne havde begået en rettergangsfejl.
- 22 Kammarrätten i Stockholm, Migrationsöverdomstolen, besluttede den 10. maj 2007, at overførslen af familien Petrosian til Frankrig skulle udsættes, indtil den havde truffet endelig afgørelse eller truffet anden bestemmelse.
- 23 Migrationsöverdomstolen afsagde endelig dom i sagen den 16. maj 2007, hvorved den ophævede Migrationsdomstolens dom og hjemviste sagen hertil under henvisning til, at der var sket en rettergangsfejl, idet den pågældende afdeling ikke var korrekt sammensat ved pådømmelsen af sagen. Migrationsöverdomstolen bestemte desuden, at afgørelsen om at overføre familien Petrosian til Frankrig ikke skulle gennemføres, før Migrationsdomstolen havde truffet endelig afgørelse eller truffet anden bestemmelse i sagen.
- 24 Den 29. juni 2007 traf Migrationsdomstolen på ny afgørelse i sagen, hvorved den ophævede Migrationsverkets afgørelse om overførsel af familien Petrosian til Frankrig. Den hjemviste sagen til Migrationsverket med henblik på fornyet behandling. I dommens præmisser henviste Migrationsdomstolen til Migrationsöverdomstolens principielle dom af 14. maj 2007, hvori den fastslog, at artikel 20, stk. 1, litra d), i forordning nr. 343/2003, hvorefter overførslen skal være gennemført senest seks måneder efter, at anmodningen om tilbagetagelse til en anden medlemsstat er accepteret, eller efter, at der er truffet en afgørelse om klage eller indbringelse for en

domstol, hvor dette har opsættende virkning, skal fortolkes således, at fristen skal regnes fra det tidspunkt, hvor den foreløbige afgørelse om udsættelse af overførslen blev truffet.

25 Migrationsdomstolens afgørelse om opsættende virkning var blevet truffet den 23. august 2006, og dermed udløb fristen for overførslen efter rettens opfattelse således den 24. februar 2007, fra hvilken dato Kongeriget Sverige på ny var blevet forpligtet til at behandle familien Petrosians asylansøgning i henhold til artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 343/2003, og de berørte personer kunne ikke længere overføres til Frankrig.

26 Den 9. juli 2007 anlagde Migrationsverket sag til prøvelse af Migrationsdomstolens dom ved Migrationsöverdomstolen. Migrationsverket gjorde for denne domstol gældende, at eftersom der var truffet en afgørelse om opsættende virkning, var fristen for gennemførelsen af overførslen blevet sat i bero, således at den først løber igen seks måneder fra det tidspunkt, hvor afgørelsen, hvis virkning var udsat, igen får retskraft.

27 I denne forbindelse har Migrationsöverdomstolen besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende spørgsmål:

»Skal artikel 20, stk. 1, litra d), i [...] forordning [...] nr. 343/2003 [...] fortolkes således, at ansvaret for behandlingen af en asylansøgning overføres til den medlemsstat, hvor ansøgningen blev indgivet, såfremt overførslen ikke gennemføres inden seks måneder efter, at der er truffet en foreløbig afgørelse om, at overførslen skal udsættes, og uanset hvornår den endelige afgørelse om, hvorvidt overførslen skal gennemføres, foreligger?«

Om det præjudicielle spørgsmål

- 28 Med sit spørgsmål spørger den forelæggende ret nærmere bestemt, om artikel 20, stk. 1, litra d), og artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 343/2003 skal fortolkes således, at når den anmodende medlemsstats lovgivning inden for rammerne af en overførselsprocedure af en asylansøger bestemmer, at indbringelse af søgsmål kan tillægges opsættende virkning, løber fristen for gennemførelsen af overførslen allerede fra den foreløbige retsafgørelse om at udsætte overførslen, eller først fra det tidspunkt, hvor der er truffet en retsafgørelse om realiteten, der ikke længere kan udgøre nogen hindring for overførselens gennemførelse.

Indlæg for Domstolen

- 29 De otte regeringer, som har afgivet skriftlige indlæg i den foreliggende sag, og Kommissionen mener, at artikel 20, stk. 1, litra d), og artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 343/2003 skal fortolkes således, at når et søgsmål til anfægtelse af overførselsafgørelsen har opsættende virkning, løber fristen på seks måneder for gennemførelsen heraf først fra det tidspunkt, hvor der træffes afgørelse om sagens realitet, og ikke fra vedtagelsen af den afgørelse, hvormed overførslen udsættes.
- 30 Ifølge disse regeringer og Kommissionen fremgår det af forarbejderne til forordning nr. 343/2003, at fællesskabslovgiver har haft til hensigt at indføre en ordning, hvorefter overførslen ikke må gennemføres, før der er truffet afgørelse om sagens realitet. Den modsatte løsning ville indebære, at domstolene og de kompetente myndigheder ville blive pålagt en maksimal frist til at træffe afgørelse, når beslutninger om overførsel anfægtes ved søgsmål eller klage, hvilket det ikke tilkommer fællesskabslovgiver at foreskrive, så meget mere som behandlingen af de individuelle tilfælde, der er omfattet af denne forordning, stiller krav om komplicerede overvejelser, der kun vanskeligt kan afsluttes inden for en frist på seks måneder.

- 31 Visse af disse regeringer gør desuden ud fra en pragmatisk synsvinkel gældende, at asylansøgerne kunne blive fristet til at misbruge mulighederne for søgsmål, såfremt de nationale domstole blev pålagt at træffe afgørelse inden for en frist på seks måneder, idet denne frist meget ofte vil blive overskredet i de medlemsstater, hvor domstolene er overbelastede, og dermed ville den anmodende medlemsstat ofte i sidste ende skulle behandle asylansøgningen.

Domstolens svar

- 32 I henhold til artikel 20, stk. 1, litra d), i forordning nr. 343/2003 overføres en asylansøger til den medlemsstat, der har pligt til at lade asylansøgeren indrejse igen, så snart det er fysisk muligt og senest seks måneder efter, at anmodningen om tilbagetagelse til en anden medlemsstat er accepteret, eller efter, at der er truffet en afgørelse om klage eller indbringelse for en domstol, hvor dette har opsættende virkning. I henhold til samme artikels stk. 2 ligger ansvaret hos den medlemsstat, hvor asylansøgningen er blevet indgivet, hvis overførslen ikke finder sted inden for fristen på seks måneder.
- 33 Det kan ikke på baggrund af disse bestemmelsers ordlyd alene afgøres, om fristen for gennemførelsen af overførslen allerede løber fra afsigelsen af en foreløbig retsafgørelse, hvormed overførselssagen udsættes, eller om den først løber fra den retlige afgørelse vedrørende sagens realitet.
- 34 Det skal imidlertid bemærkes, at der ifølge fast retspraksis ved fortolkningen af en fællesskabsretlig bestemmelse ikke blot skal tages hensyn til dennes ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori den indgår, og til de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (jf. bl.a. dom af 18.5.2000, sag C-301/98, KVS International, Sml. I, s. 3583, præmis 21, og af 23.11.2006, sag C-300/05, ZVK, Sml. I, s. 11169, præmis 15).

- 35 Ifølge artikel 20, stk. 1, litra d), sammenholdt med artikel 20, stk. 1, litra c), i forordning nr. 343/2003, kan den frist på seks måneder, som den anmodende medlemsstat har til at overføre asylansøgeren, alt afhængigt af omstændighederne, udløses i tre situationer: for det første, når den anmodede medlemsstat accepterer at tilbagetage asylansøgeren, for det andet, når den frist på en måned, som den anmodede medlemsstat har til at svare på den anmodende medlemsstats tilbagetagelsesansøgning, er udløbet uden noget svar, og for det tredje, når en klage eller indbringelse for en domstol har opsættende virkning i den anmodende medlemsstat.
- 36 Disse tre tilfælde skal vurderes afhængigt af, om et sagsanlæg har opsættende virkning i den anmodende medlemsstat, og henset til formålet med den i forordning nr. 343/2003 indførte frist til gennemførelse af overførslen.
- 37 I denne forbindelse skal der sondres mellem to situationer.
- 38 I den første situation, hvor et sagsanlæg ikke har opsættende virkning, følger det af ordlyden af artikel 20, stk. 1, litra d), i forordning nr. 343/2003, at fristen for gennemførelse af overførslen løber fra det tidspunkt, hvor den anmodede medlemsstat ved en udtrykkelig eller en formodet afgørelse accepterer at tilbagetage ansøgeren. Dette er tilfældet, uanset udfaldet af den sag, som asylansøgeren har indbragt for domstolene i den anmodende medlemsstat til prøvelse af overførselsafgørelsen.
- 39 Herefter skal der blot tages stilling til, hvordan overførslen nærmere bestemt skal gennemføres, og fastsættes en dato herfor.

- 40 Det er under disse omstændigheder, at den anmodende medlemsstat i henhold til artikel 20, stk. 1, litra d), i forordning nr. 343/2003 har en frist på seks måneder til at gennemføre overførslen. Henset til de praktisk komplicerede forhold og de organisatoriske vanskeligheder, der er forbundet med en overførsel, har fristen til formål at give begge de berørte medlemsstater mulighed for at samarbejde om dennes gennemførelse, og navnlig at gøre det muligt for den anmodende medlemsstat at fastlægge de praktiske foranstaltninger for overførslen, som finder sted i overensstemmelse med denne medlemsstats lovgivning.
- 41 Det fremgår desuden af begrundelsen til det forslag til Rådets forordning om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne, som blev fremsat af Kommissionen den 26. juli 2001 (KOM(2001) 447 endelig, s. 5, 19 og 20, herefter »forslag til forordning«), at det netop var henset til de praktiske vanskeligheder, som medlemsstaterne har ved gennemførelsen af en overførsel, at Kommissionen foreslog en forlænget frist til gennemførelse heraf. Fristen var fastsat til en måned i konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater, der blev undertegnet i Dublin den 15. juni 1990 (EFT 1997 C 254, s. 1). Konventionen er blevet erstattet af forordning nr. 343/2003. I overensstemmelse med forslaget til forordningen blev fristen derefter fastsat til seks måneder i forordningens artikel 20, stk. 1, litra d).
- 42 Den anden situation foreligger, når det bestemmes i den anmodende medlemsstats lovgivning, at et sagsanlæg kan have opsættende virkning, og når retten i denne medlemsstat tillægger sin afgørelse denne virkning. Ifølge artikel 20, stk. 1, litra d), i forordning nr. 343/2003 løber fristen for overførslen fra det tidspunkt, hvor der bliver »truffet en afgørelse om klage eller indbringelse for en domstol«.
- 43 Selv om fristen for overførslen i den anden situation udløses på et andet tidspunkt end i den første situation, forholder det sig imidlertid således, at begge de berørte medlemsstater står over for samme praktiske vanskeligheder ved gennemførelsen af overførslen og derfor bør råde over samme frist på seks måneder til gennemførelse

heraf. Det fremgår nemlig ikke af ordlyden af artikel 20, stk. 1, litra d), i forordning nr. 343/2003, at fællesskabslovgiver har haft til hensigt at behandle de to situationer forskelligt.

- 44 Hvad angår formålet med at fastsætte en frist for medlemsstaterne fremgår det af det ovenfor anførte, at tidspunktet for udløsning af fristen i den anden situation skal fastsættes således, at medlemsstaterne, ganske som i den første situation, råder over en frist på seks måneder, som de til fulde formodes at drage nytte af med henblik på at træffe de nødvendige tekniske foranstaltninger til gennemførelse af overførslen.
- 45 Fristen for gennemførelse af overførslen kan derfor først begynde at løbe, når der er principiel enighed om og sikkerhed for den fremtidige gennemførelse af overførslen, og når det blot står tilbage at fastlægge de tekniske foranstaltninger omkring overførslen. Der er imidlertid ikke sikkerhed for, at overførslen vil blive gennemført, såfremt den ret, for hvilken der er indbragt en sag i den anmodende medlemsstat, ikke har truffet afgørelse om sagens realitet, men udelukkende har taget stilling til en begæring om udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede afgørelse.
- 46 Heraf følger, at med henblik på at sikre den effektive virkning af bestemmelserne i artikel 20, stk. 1, litra d), i forordning nr. 343/2003 om fastsættelse af fristen for gennemførelse af overførslen, kan denne ikke allerede løbe fra vedtagelsen af den foreløbige retsafgørelse, hvormed overførselssagen udsættes, men derimod først fra afsigelsen af den retlige afgørelse, hvormed der tages stilling til sagens realitet, og som ikke længere vil være nogen hindring for gennemførelsen heraf.

47 Denne konklusion støttes endvidere af en række betragtninger vedrørende to yderligere forhold, nemlig for det første iagttagelsen af den domstolsbeskyttelse, som en medlemsstat skal garantere, og for det andet princippet om medlemsstaternes procesautonomi.

48 Det må for det første fastslås, at fællesskabslovgiver ikke har haft til hensigt, at kravet om en hurtig asylansøgningsbehandling skulle have forrang for den domstolsbeskyttelse, som garanteres af de medlemsstater, hvis domstole kan træffe afgørelse om at udsætte gennemførelsen af en overførsel, og som dermed giver en asylansøger mulighed for effektivt at anfægte de afgørelser, der angår ham.

49 De medlemsstater, som har ønsket at indføre retsmidler, der inden for rammerne af overførselsager kan indebære, at der træffes afgørelser med opsættende virkning, skal nemlig ikke, henset til kravet om en hurtig sagsbehandling, stilles ringere end de medlemsstater, som ikke har anset det for nødvendigt at indføre sådanne retsmidler.

50 En medlemsstat vil således blive stillet i en vanskelig situation, hvis den inden for rammerne af en overførselsprocedure har indført retsmidler, som efter omstændighederne har opsættende virkning, eftersom den frist, den råder over til at udvise en asylansøger, i så fald bliver forkortet med den tid, det tager de nationale domstole at træffe afgørelse om sagens realitet, således at den risikerer at blive endeligt ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning i henhold til artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 343/2003, såfremt den ikke er i stand til at foranstalte overførslen af asylansøgeren inden for den meget korte frist, der er mellem den retlige realitetsafgørelse og udløbet af fristen for at gennemføre overførslen. I henhold til forordningens artikel 20, stk. 2, falder den anmodede medlemsstats godtagelse af ansvaret nemlig bort efter udløbet af fristen for gennemførelse af overførslen.

- 51 Heraf følger, at fortolkningen af artikel 20, stk. 1, litra d), i forordning nr. 343/2003 — der fastsætter begyndelsestidspunktet for den frist, som den anmodende medlemsstat har til at gennemføre overførslen af asylansøgeren — ikke kan føre til den konklusion, at den anmodende medlemsstat for at overholde fællesskabsretten er forpligtet til at undlade at iagttage den opsættende virkning af en foreløbig retsafgørelse, som er truffet inden for rammerne af et søgsmål, der kan have en sådan virkning, når medlemsstaten under alle omstændigheder har villet indføre et sådant retsmiddel i national ret.
- 52 Hvad for det andet angår iagttagelsen af princippet om medlemsstaternes procesautonomi skal det bemærkes, at såfremt artikel 20, stk. 1, litra c), i forordning nr. 343/2003 skulle fortolkes således, at fristen for gennemførelse af overførslen allerede løber fra den foreløbige afgørelse, der har fået opsættende virkning, ville en national domstol, som både ønsker at overholde denne frist og en foreløbig retsafgørelse med opsættende virkning, være nødsaget til at realitetsbehandle overførselssagen inden udløbet af fristen ved en afgørelse, hvorved den nationale domstol i givet fald ikke ville være i stand til at tage hensyn til tvistens komplicerede karakter på en tilfredsstillende måde, da den ikke ville råde over tilstrækkelig tid. Som visse regeringer og Kommissionen med rette har understreget i deres indlæg for Domstolen, ville en sådan fortolkning være i strid med princippet om medlemsstaternes procesautonomi, således som det er fastslået i fællesskabsretspraksis (jf. i denne retning dom af 11.9.2003, sag C-13/01, Safalero, Sml. I, s. 8679, præmis 49, og af 13.3.2007, sag C-432/05, Unibet, Sml. I, s. 2271, præmis 39).
- 53 På baggrund af ovenstående bemærkninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 20, stk. 1, litra d), og artikel 20, stk. 2, i forordning nr. 343/2003 skal fortolkes således, at når et sagsanlæg ifølge den anmodende medlemsstats lovgivning kan tillægges opsættende virkning, løber fristen for gennemførelse af overførslen først fra afsigelsen af den retlige afgørelse, hvormed overførselssagen realitetsbehandles, og som ikke længere udgør nogen hindring for gennemførelse af overførslen, og ikke allerede fra vedtagelsen af den foreløbige retsafgørelse, hvormed overførslen udsættes.

Sagens omkostninger

- 54 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

Artikel 20, stk. 1, litra d), og artikel 20, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne, skal fortolkes således, at når et sagsanlæg ifølge den anmodende medlemsstats lovgivning kan tillægges opsættende virkning, løber fristen for gennemførelse af overførslen først fra afsigelsen af den retlige afgørelse, hvormed overførselssagen realitetsbehandles, og som ikke længere udgør nogen hindring for gennemførelse af overførslen, og ikke allerede fra vedtagelsen af den foreløbige retsafgørelse, hvormed overførslen udsættes.

Underskrifter